

RESSÒ DE LA PARAULA

Pacte-aliança-trobada-comunió (II)

La situació política ha donat plena vigència i actualitat als pactes entre els grups i partits. Hem escoltat a molts polítics afirmar que «fer política», demanar solu-

cions polítiques als conflictes, és precisament saber pactar. Per la nostra part, si abans aclaríssim el que això vol dir, hi podríem estar d'acord. Tal com diem, sempre un pacte just i bo serà millor que un conflicte permanent.

Tanmateix, no podem sinó subratllar els límits d'una política (i d'una convivència en general) que funcioni únicament a base de pactes. Si se'ns permet l'exageració, és com voler curar un tumor cerebral amb aspirines.

Els cristians, hereus de la tradició jueva de l'Antic Testament, estem molt més familiaritzats amb la paraula «aliança». Una paraula, ben cert, que no és del tot aliena al món de la política i del comerç. Però, a les nostres orelles sona més potent, més comprometedora, més personal, que la de «pacte». Déu en qui creiem i a qui mirem d'estimar, ha obrat en la història establint aliança amb el seu poble i ha fet servir sempre el seu llenguatge. Espontàniament ens sona, ni menys ni més que a l'Aliança que va fer Déu amb el seu poble, l'Aliança que anomenem «Antiga» amb el poble d'Israel i la que anomenem «Nova», amb l'Església a partir de

Jesucrist. Per això, un ressò d'aquest significat d'«aliança» passa a designar el compromís d'amor entre l'home i la dona que contrauen matrimoni.

Aquest significat vol expressar aquest «plus» que anhelem tots, més enllà dels simples pactes. L'aliança compromet les persones que l'estableixen. L'aliança conforma vincles en les relacions personals. L'aliança inclou un acte de confiança mútua, que no s'atura en el present, sinó que determina una vida i demana fidelitat en el temps. Aquest és el seu llenguatge en la Sagrada Escripura: «Tu seràs per a mi el meu poble, jo seré per a tu el teu Déu» (Ez 36,28), «seràs per a mi la meua esposa, jo seré el teu marit» (Os 2,16-22). Una aliança que vincula tant que es diu que «està segellada amb sang» (Hb 9,15ss.).

¿Podem esperar veritables aliances amb aquesta càrrega de compromís en la vida social

i quotidiana, per exemple en el terreny de la política, de les relacions institucionals, fins i tot del tracte personal? Malauradament som molt lluny de veure realitzat aquest somni. Ens tractarien d'il·lusos i ignorants.

¿Ni tan sols podríem verificar l'esperit d'aliança en l'àmbit de les relacions més immediates, com a l'interior de grups ideològicament afins, o entre amics i familiars?

El que veiem és que el virus del propi poder, vinculat als diners, s'encomana en tots els espais de la convivència, fins i tot en els més «sagrats». Heus aquí les deslleialtats, la fragilitat de les amistats, les ruptures matrimonials, els conflictes fami-

liars quan es veuen amenaçats interessos personals...

Sabem on és el problema i que cap sistema o conjunt de lleis aconseguirà suscitar i conservar veritables aliances entre els humans. Els vincles fan por, exigeixen perdre la il·lusió absoluta del «jo-individu-lliure i autònom». És massa compromès.

Però, potser per haver assumit «l'esperit d'aliança» en el seu grau més alt segons la nostra fe, no deixem de creure en les possibles (i necessàries) aliances en el nostre món més pròxim. Que Déu ens conservi aquesta esperança.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La sorpresa de Joan el Baptista

Coneixem prou bé l'escena del baptisme de Jesús que avui llegim a l'Evangelí. Posem-ne de relleu un detall: la sorpresa de Joan el Baptista. Jesús s'acosta per rebre el baptisme de Joan i Joan protesta. Són els primers passos en la vida pública de Jesús i ja en aquell començament Jesús fa un gest que Joan no entén: «Soc jo qui ha de ser batejat per tu, i tu vens a mi?». Sabem que Joan és l'escollit per Déu per preparar el camí del seu Messies. Joan és el moment d'arribada de tot l'Antic Testament per donar pas a la presència definitiva de Déu en el seu poble i en tota la humanitat, i precisament aquest que ha

d'obrir el camí de Jesús no entén aquest camí. Segons Joan, Jesús s'ha de manifestar com a primer i batejar, no posar-se a la cua dels pecadors i ser batejat. La incomprensió de Joan no és l'única; els evangelistes subratllen que el deixebles no entenien el camí senzill i humil de Jesús, especialment quan Ell parlava de la seva mort. El moment més impactant és el reny de Jesús a Pere, que no entén la creu: «Ves-te'n d'aquí, Satanàs; no penses les coses com Déu sinó com els homes» (Mc 8,33). Aquest contrast evoca l'escena de l'Evangelí en la qual els deixebles discuteixen qui havia de ser el primer, i la reacció molesta de

Jesús: en el món perdut els primers manen i disposen; en el Món Nou no ha de ser pas així. El primer ha de servir, com el Fill de l'Home, que no ha vingut a ser servit sinó a servir i a donar la vida (Mc 10,42-45). El gest de Jesús no és anecdòtic ni és simplement un acte exemplar d'humilitat; evoca ja la creu. Jesús ve a barrejar-se amb els homes pecadors, a servir i donar la vida. Joan el Baptista, amb tot l'Antic Testament, i després els deixebles, i tots, haurem d'aprendre dolorosament a canviar el cap i el cor.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

Pacto-alianza-encuentro-comunión (II)

La situación política ha dado plena vigencia y actualidad a los pactos entre los grupos y partidos. Hemos escuchado a muchos políticos afirmar que «hacer política», pedir soluciones políticas a los conflictos, es precisamente saber pactar. Por nuestra parte, si antes aclaráramos lo que esto quiere decir, podríamos estar de acuerdo. Como decimos, siempre un pacto justo y bueno será mejor que un conflicto permanente.

Sin embargo, no podemos sino subrayar los límites de una política (y de una convivencia en general) que funcione únicamente a base de pactos. Si se nos permite la exageración, es como querer curar un tumor cerebral con aspirinas.

Los cristianos, herederos de la tradición judía del Antiguo Testamento, estamos mucho más familiarizados con la palabra «alianza». Una palabra, por cierto, que no es del todo extraña al mundo de la política y del comercio. Pero, a nuestros oídos suena más potente, más comprometedor, más personal, que la de «pacto». Dios en quien creemos y a quien intentamos amar, ha obrado en la historia estableciendo alianza con su pueblo y ha usado siempre su lenguaje. Espontáneamente nos suena, nada menos, que a la Alianza que estableció Dios con su pueblo, la que llamamos «Antigua» con el pueblo de Israel y la que llamamos «Nueva», con la Iglesia, a partir de Jesucristo. Por eso, un eco de este significado de «alianza» pasa a designar el compromiso de amor entre el hombre y la mujer que contraen matrimonio.

Este significado viene a expresar ese «plus» que anhelamos todos, más allá de los simples pactos. La alianza compromete a las personas que la establecen. La alianza conforma vínculos en las relaciones personales. La alianza incluye un acto de confianza mutua, que no se detiene en el presente, sino que determina una vida y pide fidelidad en el tiempo. Este es su lenguaje en la Sagrada Escritura: «Tú serás para mí mi pueblo, yo seré para ti tu Dios» (Ez 36,28), «serás para mí mi esposa, yo seré tu marido» (Os 2,16-22). Una alianza que vincula tanto que se dice de ella que «está sellada con sangre» (Hb 9, 15ss.).

¿Podemos esperar verdaderas alianzas con esta carga de compromiso en la vida social y cotidiana, por ejemplo en el terreno de la política, de las relaciones institucionales, incluso del trato personal? Desgraciadamente estamos muy lejos de ver realizado este sueño. Nos tratarían de ilusos e ignorantes.

¿Ni siquiera podríamos verificar el espíritu de alianza en el ámbito de las relaciones más inmediatas, como al interior de grupos ideológicamente afines, o entre amigos y familiares? Lo que vemos es que el virus del propio poder, vinculado al dinero, se contagia en todos los espacios de la convivencia, incluso en los más «sagrados». Ahí están las deslealtades, la fragilidad de las amistades, las rupturas matrimoniales, los conflictos familiares cuando se ven amenazados intereses personales...

Sabemos dónde está el problema y que ningún sistema o conjunto de leyes conseguirá suscitar y conservar verdaderas alianzas entre los humanos. Los vínculos dan miedo, exigen perder la ilusión absoluta del «yo-individuo-libre y autónomo». Es demasiado comprometido.

Pero, quizá por haber asumido el «espíritu de alianza» en su grado más alto según nuestra fe, no dejamos de creer en las posibles (y necesarias) alianzas en nuestro mundo más cercano. Que Dios nos conserve esta esperanza.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Trobada de Nadal dels seminaristes

Habitualment, els seminaristes de la diòcesi, en els dies previs al Nadal, es reuneixen amb el bisbe Agustí i aquesta cita esdevé l'oportunitat per conèixer alguna realitat pastoral del nostre bisbat, combinant així les dimensions formativa i vivencial del seu recorregut al Seminari. El mes passat, aquesta ocasió va permetre de conèixer la comunitat parroquial de la Llacuna, a l'Arxiprestat de Piera-Capellades, en un entorn rural i de poca població. La jornada va començar amb un recorregut pel poble, guiat pel seminarista Xavier Montané, que col·labora en aquesta comunitat parroquial i que posava de relleu l'estil de l'acció pastoral que es desenvolupa al lloc, no tant de grans activitats, sinó teixida d'encontres personals i de compartir la quotidianitat de la vida amb els feligresos.

A continuació, els set seminaristes amb el bisbe Agustí i el delegat diocesà per a la formació dels seminaristes de Sant Feliu, Mn. Joan Pere Pulido, van compartir l'eucaristia dominical del 22 de desembre amb els fidels de la Parròquia de Santa Maria, amb temps posterior per saludar-se i fins i tot cantar alguna nadala tots plegats.

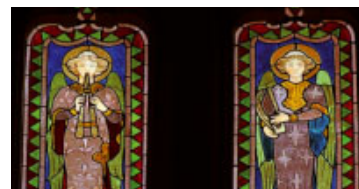

La jornada va acabar amb el dinar de germanor a Piera, amb el rector, Mn. Ramon Maria Bosch, i el nou vicari, Mn. Jordi Mondragon, al qual es van sumar també el rector del Seminari, Mn. Felip-Juli Rodríguez, i Mn. Bernat Gimeno, de l'equip de formadors. A la tarda també va haver-hi temps per conèixer el projecte de Càritas en aquesta localitat, de reparació de joguines, que en aquelles dates treballava de valent per tal que tots els infants tinguessin un present dels Reis Mags.

En resum, una diada en la línia de l'objectiu pastoral: de creixement en coneixement mutu i en comunió entre preveres i seminaristes i amb la comunitat cristiana.

Restaurats els vitralls de la parròquia de Torrelles

El temple parroquial de Sant Martí de Tours és una construcció neogòtica del 1900 que compta amb uns vitralls historicistes de gran valor artístic, reconeguts en l'Inventari dels Vitralls Catalans, iniciativa impulsada per la Generalitat de Catalunya i l'Institut d'Estudis Catalans. No obstant, l'estat de conservació, especialment d'alguns dels vitralls, aconsellava una intervenció important per a la seva restauració. D'aquesta manera es va realitzar una primera fase, centrada en els que es trobaven en pit-

jor estat, al cimbori i a l'absis inferior. Aquesta fase, sufragada pels feligresos de la parròquia i pel Bisbat de Sant Feliu, va ser conculsa el setembre de 2018. Posteriorment, la Diputació de Barcelona va atorgar una subvenció per portar a terme la segona fase de conservació, que s'ha realitzat

des de maig de 2019. Ara, ja conculsa la restauració, està prevista la benedicció dels vitralls restaurats el proper dia 25 de gener, a les 11 h, coincidint amb la celebració litúrgica de la Conversió de sant Pau, festa major de Torrelles de Llobregat, en el marc de l'eucaristia presidida pel bisbe Agustí Cortés.

Després de la missa, la restauradora, Sra. Paloma Somacarero, presentarà els treballs de rehabilitació que s'han realitzat i el valor i significat d'aquests singulars vitralls torrellencs.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

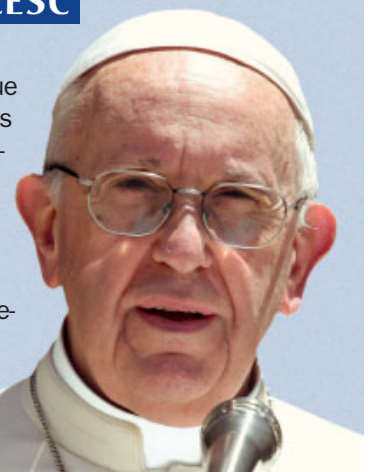

@Pontifex: «Aquesta és la missió: mostrar amb la vida i fins i tot amb paraules que Déu estima tothom i mai no es cansa de ningú» (20 d'octubre).

@Pontifex: «Ves amb amor cap a tothom, perquè la teva vida és una missió preciosa: no és un pes per carregar, sinó un do per oferir» (20 d'octubre).

@Pontifex: «La vida nova que hem rebut amb el baptisme és una riquesa que cal donar, comunicar i anunciar: aquest és el sentit de la missió» (24 d'octubre).

@Pontifex: «Demanem al Senyor que ens doni llum per conèixer bé que passa dins nostre» (25 d'octubre).

Setmana de pregària per la unitat dels cristians

Com cada any, a l'hemisferi nord del planeta, se celebra aquesta iniciativa ecumènica de pregària del 18 al 25 de gener, és a dir, entre les festivitats de la confessió de sant Pere i la conversió de sant Pau.

Enguany, el lema escollit és «Ens tractaren amb una humanitat poc corrent» (Ac 28,2), a proposta d'un grup de cristians de diferents esglésies de l'illa de Malta. Aquest verset del llibre dels Fets dels Apòstols expressa una impressió de l'apòstol Pau després de l'experiència viscuda en aquella illa del Mediterrani: ell, presoner camí de Roma per sotmetre's al judici de l'emperador i, al mateix temps, sostingut per la seva fe indestructible en la Providència, va aconseguir confortar la

resta de companys de viatge durant dues setmanes a la deriva pel Mediterrani, fins que van atracar en una platja de Malta. Allí els seus habitants van sortir a rebre'ls, els van acollir al voltant d'un gran foc perquè es refessin i després en van tenir cura. A la fi de l'hivern, després de gairebé tres mesos, els van donar tot el necessari perquè poguessin reprendre el viatge segurs.

Aquesta vivència d'acollida profunda i concreta dels primers segles del cristianisme que ens transmeten les Escriptures, ens esperona a créixer en aquesta actitud i a alimentar la comunió entre els cristians de diferents esglésies, per testimoniar l'única fe. En aquesta línia són diverses les inicia-

tives de pregària previstes a data d'avui a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, amb possibilitat de concretar encara d'altres:

- Diumenge 19 gener, a les 18 h, trobada del Grup Estable de Diàleg i Consell Ecumènic a l'església de Sant Francesc d'Assís, de Vilafranca del Penedès.
- Divendres 24 gener, a les 19 h, pregària ecumènica a la Catedral de Sant Llorenç, amb la presència del bisbe Agustí i de representants de l'Església evangèlica i de l'ortodoxa, dels patriarcats de Sèrbia i Romania.
- Un dia de la Setmana encara per concretar, a les 18.45 h, vespres ecumèniques a la basílica del monestir de Montserrat.

SETMANA DE PREGÀRIA PER LA UNITAT DELS CRISTIANS

18-25 de gener de 2020

Ens tractaren amb una humanitat poc corrent

(Ac 28,2)

Comissió Interdiocesana d'Ecumenisme i de Relacions Interreligioses

Diumenge de la Paraula de Déu i IV Setmana de la Bíblia

«Els obrí el sentit de les Escriptures» (Lc 24,45) és el lema d'aquesta doble celebració: Diumenge 26 de gener (III de durant l'Any) és el Diumenge de la Paraula de Déu, segons voluntat del papa Francesc, expressat a la seva carta apostòlica *Aperuit illis*; la setmana posterior, del 26 de gener a l'1 de febrer, se celebrarà la IV Setmana de la Bíblia a totes les diòcesis amb seu a Catalunya. Durant aquella setmana s'organitzen activitats a les parròquies i comunitats per enfortir la presència del text bíblic, refermar l'adhesió cordial a la Paraula i mostrar els tresors continguts en el text revelat.

El proper diumenge 26 de gener trobareu un *Full Dominical extra* sobre aquestes commemoracions, amb informacions dels actes previstos.

El proper diumenge 26 de gener trobareu un *Full Dominical extra* sobre aquestes commemoracions, amb informacions dels actes previstos.

Jornada de la Sagrada Família a la Catedral de Sant Llorenç

L'últim diumenge del 2019 es va celebrar litúrgicament la festa de la Sagrada Família. A la Catedral de Sant Llorenç el bisbe Agustí va presidir l'eucaristia de les 12 h, durant la qual tres matrimonis presents,

amb 25 o 50 anys de vida sacramental van renovar les seves promeses matrimonials. Va ser una ocasió de posar en llum l'experiència de la llar familiar com a escola i camí de santedat.

AGENDA

• **Trobada de formació de preveres i diaques.** Dimarts 14 gener al matí, a la Casa de l'Església, amb el claretí P. Màxim Muñoz, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya, sobre l'eclesiologia del poble de Déu.

• **Recés a la Casa de Betània.** Diumenge 26 de gener. Dirigit pel P. Francesc Sánchez, ofm cap. Més informació: Misioneras hermanas de Betania (c/ Bonavista, 37 - tel. 933 751 102 - Cornellà de Llobregat).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

13. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1S 1,1-8 / SI 115 / Mc 1,14-20]. Sant Hilari (†367), bisbe de Poitiers i doctor de l'Església; sant Gumerind, mr.; santa Verònica de Benasco, vg.

14. ■ Dimarts [1S 1,9-20 / SI: 1S 2,2-8 / Mc 1,21-28]. Sant Joan de Ribera, bisbe de València; sant Fèlix de Nola, prevere; sant Malaquies, profeta (s. V aC); santa Marquina.

15. ■ Dimecres [1S 3,1-10.19-20 / SI 39 / Mc 1,29-39]. Sant Pau, ermità a Tebes (Egipte, s. IV); sants

Maur (Maure o Mauri) i Plàcid, abats, deixebles de sant Benet (s. VI).

16. ■ Dijous [1S 4,1-11 / SI 43 / Mc 1,40-45]. Sant Marcel I, papa (romà, 308-309), prev. franciscà i mr.

17. □ Divendres [1S 8,4-7.10-22a / SI 88 / Mc 2,1-12]. Sant Antoni el Gran (356), abat, d'Egipte, patró dels qui tracten amb bestiar, i també de Menorca; santa Leonil·la, mr.; santa Rosalina de Vilanova, vg. cartoixana.

18. ■ Dissabte [1S 9,1-4.10b.17-19;10,1a / SI 20 / Mc 2,13-17].

Tortosa: □ Sant Ildefons, bisbe; **Urgell:** ■ Sant Jaume Hilari Barbal i Cosín, religiós i mr.; santa Prisca, mr. romana; santa Margarida d'Hongria, vg. dominicana; santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg.

19. ■ Diumenge vinent, II de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [1S 49,3.5-6 / SI 39 / 1Co 1,1-3 / Jo 1,29-34]. Santa Agnès, vg. i mr.; sant Canut (†1086), rei de Dinamarca; sants Màrius i Marta, i els seus fills Audifaç i Àbac, mrs. (s. III); sants Gurmensind, prev., i Servideu, monjo, mrs.

Baptisme del Senyor (A)

COMENTARI

Va passar pertot arreu, fent el bé

En una setmana passem de contemplar el Fill de Déu com un nadó a veure'l com adult fent-se batejar per Joan, com un pecador més: *Jesús es presentà a Joan perquè el bategés*. Però el Baptista s'adona de la seva grandesa: *Soc jo el qui necessito que tu em bategis. Com és que tu véns a mi?* Tanmateix Jesús vol ser en tot semblant als homes pecadors: *Accedeix per ara a batejar-me*. Sí, es presenta com a pecador però *aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut, diu la veu des del cel*. No és un pecador, és el Fill estimat del Pare i model per a tots nosaltres.

Per això Pere ens dona una imatge preciosa de Jesús que tant de bo es pogués aplicar a tots nosaltres: *Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va consagrar ungint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell*. Una perfecta definició de Jesús: home ple de Déu, consagrat per l'Esperit Sant, ple de la seva força i que va dedicar tota la seva vida a passar pertot arreu fent sempre el bé. Però com en el nostre món també hi ha el mal, la dominació del diable, Jesús més poderós que qualsevol poder maligne, allibera tots els homes de les seves esclavituds. I així assoleixen una perfecta salut de cos i d'esperit.

Isaïes completa el retrat de Jesús: *Aquí teniu el meu servent, el meu estimat. He posat en ell el meu Esperit* (sempre és la força de l'Esperit la que habita en Jesús). Per a què? *Perquè porti el dret a les nacions. I com ho fa? No crida ni alça la veu; no trenca la canya que s'esberla, no apaga la flama del ble que vacil·la... et destino a ser llum de les nacions, per tornar la vista als ulls que han quedat cecs, per treure de la presó els encadenats i alliberar del calabós els qui vivien a la fosca*. Som així nosaltres? Passem fent el bé, som llum, lluitem contra tota esclavitud, valorem la petita fe o bona voluntat que hi ha en els altres?

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre del profeta Isaïes (Is 42,1-4.6-7)

Això diu el Senyor: «Aquí teniu el meu servent, de qui he pres possessió, el meu estimat, en qui s'ha complagut la meua ànima. He posat en ell el meu Esperit perquè porti el dret a les nacions. No crida ni alça la veu, no es fa sentir pels carrers, no trenca la canya que s'esberla, no apaga la flama del ble que vacil·la; porta el dret amb fermesa, sense defallir, sense vacil·lar, fins haver-lo implantat a la terra, fins que les illes esperin les seves decisions.

»Jo, el Senyor, t'he cridat bondadosament, et prenc per la mà, t'he configurat i et destino a ser aliança del poble, llum de les nacions, per tornar la vista als ulls que han quedat cecs, per treure de la presó els encadenats i alliberar del calabós els qui vivien a la fosca.»

▶ Salm responsorial (28)

R. *Que el Senyor beneeixi el seu poble amb el do de la pau.*

Doneu al Senyor fills de Déu, / doneu al Senyor glòria i honor, / honoreu el Senyor, honoreu el seu nom, / adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. R

La veu del Senyor es fa sentir sobre les aigües, / ve el Senyor sobre les aigües torrencials. / La veu del Senyor és potent, / la veu del Senyor és majestuosa. R.

El Déu majestuós fa esclatar la tempesta / i al seu palau tot canta: Glòria! / El Senyor té el soli en les aigües diluvials, / hi seu el Senyor, rei per sempre. R.

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,34-38)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui. Ell va adreçar la seva paraula al poble d'Israel, anunciant-li la nova felicitat: la pau per Jesucrist, que és Senyor de tots.

»Vosaltres ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va consagrar ungint-lo amb Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 3,13-17)

En aquell temps, Jesús, que venia de Galilea, es presentà a Joan, vora el Jordà, perquè el bategés. Joan no el volia admetre al baptisme. Li deia: «Soc jo el qui necessito que tu em bategis. Com és que tu véns a mi?» Jesús li respongué: «Accedeix per ara a batejar-me. Convé que complim d'aquesta manera tot el que és bo de fer.» Llavors hi accedí. Un cop batejat, Jesús sortí de l'aigua a l'instant. Llavors el cel s'obrí i veié que l'Esperit de Déu baixava com un colom i venia cap a ell, i una veu deia des del cel: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut.»

▶ Lectura del llibre de Isaïes (Is 42,1-4.6-7)

Esto dice el Señor: «Mirad a mi siervo, a quien sostengo; mi elegido, en quien me complazco. He puesto mi espíritu sobre él, manifestará la justicia a las naciones. No gritará, no clamará, no voceará por las calles. La caña cascada no la quebrará, la mecha vacilante no la apagará. Manifestará la justicia con verdad. No vacilará ni se quebrará, hasta implantar la justicia en el país. En su ley esperan las islas.

»Yo, el Señor, te he llamado en mi justicia, te cogí de la mano, te formé e hice de ti alianza de un pueblo y luz de las naciones, para que abras los ojos de los ciegos, saques a los cautivos de la cárcel, de la prisión a los que habitan en tinieblas.»

▶ Salmo responsorial (28)

R. *El Señor bendice a su pueblo con la paz.*

Hijos de Dios, aclamad al Señor, / aclamad la gloria del nombre del Señor, / postraos ante el Señor en el atrio sagrado. R.

La voz del Señor sobre las aguas, / el Señor sobre las aguas torrenciales. / La voz del Señor es potente, / la voz del Señor es magnífica. R.

El Dios de la gloria ha tronado. / En su templo, un grito unánime: «¡Gloria!». / El Señor se sienta sobre las aguas del diluvio, / el Señor se sienta como rey eterno. R.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 10,34-38)

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo: «Ahora comprendo con toda verdad que Dios no hace acepción de personas, sino que acepta al que lo teme y practica la justicia, sea de la nación que sea. Envió su palabra a los hijos de Israel, anunciando la Buena Nueva de la paz que traería Jesucristo, el Señor de todos.

»Vosotros conocéis lo que sucedió en toda Judea, comenzando por Galilea, después del bautismo que predicó Juan. Me refiero a Jesús de Nazaret, ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a todos los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él.»

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 3,13-17)

En aquel tiempo, vino Jesús desde Galilea al Jordán y se presentó a Juan para que lo bautizara. Pero Juan intentaba disuadirlo diciéndole: «Soy yo el que necesito que tú me bautices, ¿y tú acudes a mí?».

Jesús le contestó: «Déjalo ahora. Conviene que así cumplamos toda justicia». Entonces Juan se lo permitió. Apenas se bautizó Jesús, salió del agua; se abrieron los cielos y vio que el Espíritu de Dios bajaba como una paloma y se posaba sobre él. Y vino una voz de los cielos que decía: «Este es mi Hijo amado, en quien me complazco.»